

[Gerhard Nielsen.]

og den unge Mand fortæller, hvorledes de tumlede imellem hinanden og traadte paa hinanden, medens Eder og Forbandelser og Kommandoord summede dem om Ørene. Han fortæller endvidere, at naar Stropningen foregik for en enkelt Mands Vedkommende, kunde det ske paa den Maade, at den paagældende enten fik Besked om at skulle hoppe Kragehop op og ned ad Gangen eller slaa en utallig Mængde Kolbøtter om Spilbommen. Gik det særlig haardt til, f. Eks. hvis en enkelt Mand havde forset sig særlig slemt efter Befalingsmandens Opfattelse, blev han trukket ind i en Boks, og hvad der foregik derinde, saa ingen, men hvad de saa, var, at Kammeraten, naar han kom tilbage, ofte var i en meget udmattet Tilstand — det hændte, at han besvimeede efter en saadan Omgang.

Ved at læse denne nøgterne og klare Beretning om Dagens Gerning for en Rekrut ved Randers Dragoner i 1927 mindedes jeg klart min egen Tid som Rekrut i 1894 ved Fæstningsartilleriet her i København, og jeg sagde til mig selv: Denne Beretning om Rekrutternes Liv lyder min Sandten, som var det sket for 35 Aar tilbage i Tiden; saa lidt Forandring er der sket i Befalingsmændenes Opfattelse af, hvad de kan tillade sig overfor de unge Mænd, der sendes ind til militær Uddannelse, at der omtrent foregaar de samme Plagerier i vor Tid som for 34—35 Aar siden. Det kan være, at vi den Gang fik nogle flere korporlige Klø, men Stroppeture, Eder og Forbandelser har i hvert Fald ikke skiftet Karakter i de 35 Aar. Det er ikke saa mærkeligt, at man i den her omtalte Egn, Randersegnen, og vidt omkring, efter hvad der er oplyst om Rekrutternes Liv paa Randers Kaserne, er bekymret for, hvordan det skal gaa ens Sønner, naar de skal ind og aftjene deres Værnepligt, thi man forstaar jo meget vel, at de ganske naturligt efter en saadan Behandling bliver syge af Overanstrengelse, og at adskillige af dem efter den Behandling, jeg her har givet en kort Skildring af, kan faa Lungebetændelse. Denne unge Mand fik Lungebetændelse efter en Maanedes Forløb, han kom paa Sygehuset, senere paa Silkeborg Sanatorium, og sendtes saa hjem som arbejdsudygtig omtrent et Aars Tid efter. Jeg har talt med ham om Forholdene, og han siger, at han, saa vidt han kan skønne, vil være glad, hvis han i Løbet af et eller to Aar kan genvinde sit Helbred i den

Grad, at han kan udføre almindeligt Arbejde paa Landet.

Jeg vil i Forbindelse med denne korte Beretning sige til den højtærede Minister, at det er jo anerkendelsesværdigt, at han saa hurtigt har taget Affære i den Sag, der her er Tale om, og at han ogsaa, efter hvad der fremgik af hans Tale, har indkrævet Beretninger fra Rytteriregimenter rundt omkring i Landet for at faa at vide, om det er saa galt andre Steder. Men jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister ikke at nøjes med Rytteriet. Jeg tror, det kunde være nyttigt og gavnligt, om Ministeren ogsaa sørgede for at faa indkaldt Beretninger fra andre Vaabenarter, for det skulde dog være mærkeligt, om det kun er i Randers, at der findes saadanne Befalingsmænd, det skulde dog være mærkeligt, om det alene skulde være et saa særlig sort Sted — ganske vist ved jeg vel, at Kommandanten der ikke har det bedste Lov paa sig i den Henseende. Naar saadanne Ting kommer frem for Dagens Lys — desværre kommer jo ikke alt det frem, der skulde frem, der er adskilligt, der unddrager sig Kontrollen, f. Eks. hvad der foregaar, naar, som jeg nævnte før, en enkelt Befalingsmand trækker en enkelt Mand ind i en Boks og herser med ham der; der er ogsaa meget af det, der foregaar i Ridehusene og i Gymnastikhusene, som aldrig kommer for Dagens Lys —, er det jo forstaaeligt, at der i Befolkningen vokser en Uvillie frem mod hele dette Militærvæsen, der afføder saadanne Tilstande. Det, man rundt omkring i den almindelige Befolkning trøster sig med, er, at det vel snart er forbi med alt det Militærvæsen her i Landet, det varer forhaabentlig ikke længe, inden Socialdemokratiets Afrustningsforslag gennemføres, saaledes at saadanne Forhold overhovedet ikke kan eksistere mere. Jeg vil gerne sige til de Herrer Medlemmer af Venstre, at der er mange, mange af deres Vælgere ude omkring i Landet, der her deler vor Opfattelse — som jo har givet sig Udtryk dels i vort Forslag, dels i Taler her paa Rigsdagen —, at ikke alene er vort Militærvæsen unyttigt, men at det ogsaa til Tider vil kunne være farligt for vort Land overhovedet at have et Militærapparat af den Beskaffenhed som det, vi har, eller som det, der er foreslaaet af den højtærede Minister. Og det er aldeles utvivlsomt, at hvis disse Forslag kom frem til Folkeafstemning — jeg tænker paa den højtærede Forsvarsministers Forslag og